

Nr. 3, maa dette ene og alene skyldes, at han ikke har forstaaet den Forhandling, som i Gaar fandt Sted i Udvalget, og paa Grundlag af hvilken dette Ændringsforstilledes. Thi medens det i den Række Lønningslove, vi hidtil har behandlet, har været Præisniveauet for 1916, der er blevet sat som Basis for Grundlønnen, kan dette ikke siges at være gældende i det foreliggende Lovforslag, medmindre man foretager en Ændring som den, der her er foreslaaet, hvorved det bliver Aarene fra 1920 ned til 1912, der kommer til at danne Basis for Beregningen, og hvorved der opnaas, at man baade i Tid og formentlig ogsaa i Henseende til Præisniveau vil komme til 1916 som Gennemsnit. Det er netop ogsaa dette, der har fundet Udtryk i Ændringsforslaget til § 34, hvor 1914 er erstattet med 1916. Det er en ganske besynderlig Ting, at det ærede 5te Medlem for 2den Kreds gaar med til i § 34 at ændre 1914 til 1916, naar han saa stærkt er imod Ændringsforslaget Nr. 3 til § 33, thi disse to Ændringsforslag er i Virkeligheden Udtryk for ganske det samme.

For øvrigt er det ret interessant, at det Parti, til hvilket det ærede Medlem hører, som ellers ikke ved nogen Lejlighed under Behandlingen af Lønningslovene har gjort Indsigelse mod, at de foreslaaede Lønninger var for høje, nu endelig har faaet Mund og Mæle for at give Udtryk for Ængstelse overfor visse Kommuner, hvor Skatteindtægterne i de senere Aar har været saa særdeles høje, at den Afløsning af Offer og Accidenser, som har fundet Sted paa dette Grundlag, er kommet de faa Præsteembeder og Kantor- og Klokkerembeder, her er Tale om, paa særlig Maade til gode. Det er, som sagt, underligt, at det ærede Medlem ikke har ment at kunne forsømme Lejligheden til dog at gøre Indsigelse med Hensyn til disse faa Tjenestemænd indenfor en Klasse, hvis Lønninger saa sandelig ikke ved Vedtagelsen af dette Lovforslag paa nogen Maade kan siges at være bragt højt op, end sige op i Højde med de Lønninger, der bydes Folk med en tilsvarende Uddannelse som den, Præsterne har. Jeg kan derfor ikke ganske forstaa, at det ærede Medlem i denne Sag har stillet sig, som han gør. Jeg tror, at det ærede Medlem burde have holdt sig til den formelle Indvending, som han gjorde, og som han ikke tillagde synderlig Vægt. Men naar han nu ikke har gjort det, er det kun at haabe,

at der her i Tinget maa findes et tilstrækkeligt stort Antal Medlemmer, som vil stemme for denne Ændring ogsaa i Betragtning af det faktiske, som den ærede sidste Taler fremhævede, at det ærede 5te Medlem for 2den Kreds jo aldeles ikke har Ret, naar han paastaar, at Ændringen overhovedet ikke vil komme nogen Tjenestemand indenfor Kirken til gode. Det vil den absolut gøre, saafremt de vedkommende selv ønsker det. Det er lagt i deres egen Haand at afgøre det. Jeg er den højtærede Minister taknemmelig for Tilslutningen ogsaa til denne Ændring og haaber, at det skal lykkes at gennemføre den i begge Rigsdagens Ting.

Dahl: Det ærede Medlem (Kragh) tager helt fejl i sin Opfattelse af § 33, naar han argumenterer ud fra, at den væsentlig indeholder Lønningsbestemmelser. Det gør den slet ikke. Lønningsbestemmelserne i denne Lov har vi i de første Paragraffer; § 33 indeholder væsentlig Skattebestemmelser, Bestemmelser om, hvorledes de fastsatte Lønninger skal skaffes til Veje, og jeg maa fastholde, at for Præsternes Vedkommende har den Affattelse, de faar, ikke nogen Betydning. Det er ganske rigtigt, naar den ærede Ordfører for det konservative Folkeparti (Oluf Jensen) siger, at der er nogle Præster, som kan faa Gavn af den Ændring, Flertallet foreslaar, men hvad er det for Præster? Det er de Præster, som i Forvejen har saa høj en Indtægt, at den overstiger den højeste Klasses Indtægt med alle Tillæggene. Det er nemlig dem, der vil vælge ikke at gaa ind under den nye Lønningsordning, netop fordi de har en højere Indtægt. Med disse Præster har jeg ikke nogen særlig Medynk. Og med Hensyn til Kirkebetjente, Organister, Kantorer o. s. v. har jeg allerede sagt, at man behøver ikke at begaa en Ubillighed eller Uretfærdighed overfor de paagældende Kommuner for at kunne komme dem til Hjælp. Der vil være andre Maader, hvorpaa man kan forhøje deres Løn, idet de paagældende Menighedsraad og Kirkebestyrelser vil have det i deres Haand, og jeg er overbevist om, at ligesom Kommunerne og Staten har været villige til at vedtage nye Lønningslove, hvorved deres Tjenestemænd kan faa menneskelige Vilkaar, saaledes vil ogsaa Menighedsraadene og Kirkebestyrelserne stille sig paa samme Standpunkt. Der er ingen Grund til at give dem dette Mistillidsvotum.